

Od vysílače vede červená turistická značka překrásným hřebenem přes Orlovou a Ždiarské sedlo. Útulnu Andrejcová jsme obešli, i když Honza o ní vyprávěl jako o malebném místě. Vlastně mi o Nízkých Tatrách a jejich přechodu vyprávěl tolikrát, až jsem jeho příběhy časem přestala poslouchat. Sedlo Priehyba nechalo všechnu poetiku sedmého dne šmahem ruky za sebou a nečekaně mě vrhlo do deštivé a šedivé reality posledních dní. Sedmi dní, kdy jsem každý z těch dní strávila v mokřích teniskách, což mi postupně likvidovalo jeden nehet za druhým. Ve Švédsku jsme problém s mokřima nohama řešili odpadkovými sáčky v teniskách. Ne že by to vlhkosti nějak speciálně pomáhalo, ale pro pocit chvilkového sucha to stačilo. Na SNPěčku jsem to nějak speciálně neřešila. Na Kráľově holi jsem sice měla goretexty, ale když jsem chtěla

běžet, musela jsem se přezout do klasických lehkých tenisek. Toho rozhodnutí jsem litovala hned, když nás zastihl zatím nejprudší déšť z celého přeběhu. „Když jsem se vydal na přechod Nízkých Tater...“ začal svoji tradiční větu Honza. „Tak jsem běžel v opačném směru z Donoval a říkal jsem si, že bych přes tenhle kopec nikdy nechtěl běžet v protisměru,“ řekl před prudkým stoupáním z Priehyby na Kolesárovou.

Přes Homôlku, okolo útulny Ramža a Bacúšské sedlo jsme se zpomaleným tempem blížili k horskému přechodu Čertovica, který spojuje Bocianskou dolinu a Liptov s údolím Štiavničky a Horehroním. Cítili jsme se unavení víc, než jsme měli v plánu. Je celkem troufalé naplánovat si stupeň únavy po týdnu intenzivní fyzické námahy. Tak trochu jsem se spoléhala, že moje tělo už bude zvyklé na každodenní stereotyp pohybu, ale opak byl pravdou.

Na Čertovici jsme si u auta rychle přezouvali suché ponožky a boty, zatímco nám v hlavě vřelo důležité rozhodování – pokračovat do tmavé noci dál až na Štefánikovu chatu, nebo zůstat a pořádně se vyspat? Ľudo nás přivítal, jako kdybychom byli pryč minimálně celý týden. „Mám takovou rychloexkurzi do vašich životů,“ prohlásil nadšeně. „Nejdřív jsem s Lenkou běžel a teď supportuji, jak to obvykle dělá Honza. A víte co? Mám pocit, že po této dovolené budu potřebovat další dovolenou,“ řekl a v šedivé restauraci penzionu Čertovica nám nalil teplý čaj z termosky. Neměla jsem pocit, že bych měla dovolenou. Jediným barevnějším, ale i tak stále jen dvojbarevným bodem toho večera byl černobílý kocour, který mě odvedl od myšlenek na běhání, dokud jsem ho krmila slaninkou ze své večeře. Nad pirohy s brynzou a Honzovým řízkem se definitivně plán o Štefáničke schoval do kapsy naší únavy a volný pokoj v tomto ne příliš útulném, ale stále teplém a suchém místě naše přesvědčení jen umocnil.

V životě přicházejí chvíle, ve kterých bychom nejraději přerušili tok času, zastavili se... a dívali se. Jen se tak dívali a čas by v tu chvíli neběžel. Zastavil by se společně s námi. A kdyby mohl mít podobu člověka, seděl by vedle nás a díval se taky. Ľudo se rozloučil, protože si rezervoval ubytování o pár kilometrů dál, netušil, že tento den zakončíme na Čertovici. Chtělo se mi nahlas přiznat, že už jsem slabá. Namísto toho jsem si lehla na postel a jen řekla: „Jsem unavená.“ Protože, jestli jsem v ty dny měla mít skutečně masku superhrdinky, neslušelo se mluvit o svých slabostech. Ani sama před sebou, a už vůbec ne před světem. Tak trochu jsem se měnila do podoby, ve které mě v ty dny okolní svět chtěl vidět. A nebyla jsem si jistá, jestli se mi ta super podoba líbí.